

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 252/2010-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. N., B., vo veci porušenia bližšie neoznačených práv v konaní vedenom Ústredím práce, sociálnych vecí a rodiny B. pod sp. zn. 2007/10799-OPHN a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. N. o d m i e t a ako oneskorene podaná.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2010 doručená sťažnosť Ing. A. N., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie bližšie neoznačených práv v konaní vedenom Ústredím práce, sociálnych vecí a rodiny B. (ďalej len „ústredie“) pod sp. zn. 2007/10799-OPHN. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 3. mája 2010.

Zo sťažnosti a z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžso 12/2009 z 30. novembra 2009 vyplýva, že rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny B. (ďalej len „úrad“) sp. zn. 4/soc.2007/00495-005/Seg z 12. apríla 2007 bola sťažovateľke odňatá dávka v hmotnej núdzi a príspevky k dávke vo výške 4 670 Sk od 1. septembra 2006, zastavená výplata počnúc dňom 1. február 2007 a zastavená aj výplata príspevkov k dávke počnúc tým istým dňom v trvaní 12 mesiacov, a to podľa § 26 ods. 2 a § 29 ods. 5 zákona č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pomoci v hmotnej núdzi“). Rozhodnutím ústredia sp. zn. 2007/10799-OPHN zo 4. júla 2007 bolo zmenené rozhodnutie úradu tak, že podľa § 26 ods. 2 zákona o pomoci v hmotnej núdzi bola sťažovateľke od 1. septembra 2006 odňatá a zastavená výplata dávky v hmotnej núdzi, ako aj príspevkov k tejto dávke vo výške 4 670 Sk a podľa § 29 ods. 5 zákona o pomoci v hmotnej núdzi jej bola zastavená výplata príspevku k dávke od 1. septembra 2006 v trvaní 12 mesiacov s tým, že ostatné časti rozhodnutia úradu ostali nezmenené. Žaloba sťažovateľky o preskúmanie právoplatného rozhodnutia ústredia bola rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 204/2007-58 z 20. novembra 2008 zamietnutá. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžso 12/2009 z 30. novembra 2009 bol rozsudok krajského súdu potvrdený. Podľa názoru najvyššieho súdu občan v hmotnej núdzi, ktorému sa vypláca dávka a príspevky, je povinný v lehote 8 dní oznámiť výšku svojich príjmov a hodnotu majetku, ohlásiť zmeny v ich výške, ako aj zmeny v rodinných pomeroch a majetkových pomeroch, ktoré sú rozhodujúce pre určenie výšky dávky a príspevkov. Zo spisov je zrejmé, že napadnuté rozhodnutie ústredia bolo vydané z dôvodu porušenia ustanovenia § 29 zákona o pomoci v hmotnej núdzi, keď sťažovateľka neoznámila zmenu vo svojich pomeroch, ktorá nastala tým, že jej bol spätne priznaný a vyplatený čiastočný invalidný dôchodok. Rozhodujúca zmena na strane sťažovateľky nastala 31. júla 2006, keď jej S. p. vyplatila doplatok na čiastočnom invalidnom dôchodku vo výške 91 777 Sk a zároveň jej oznámila, že od 14. augusta 2006 bude poberať čiastočný invalidný dôchodok v sume 3 161 Sk mesačne. Z dátumovej pečiatky na rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľky 8. marca 2010.

Podľa názoru sťažovateľky rozhodnutím orgánu verejnej správy (ústredia) bola ukrátená na svojich právach vyplývajúcich z Ústavy Slovenskej republiky a medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Z rozhodnutia úradu nie je zrejmé, kedy sa sťažovateľka mala dostať do omeškania s oznámením skutočností o svojom príjme, resp. odkedy mala vedomosť o príjme. Úrad sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s práceneschopnosťou sťažovateľky trvajúcou do 1. septembra 2006, hoci mal o nej vedomosť. V prípade

sťažovateľky nemožno hovoriť o nesplnení povinnosti a o omeškaní aj preto, že sťažovateľka osobne komunikovala s pracovníčkami úradu S. a M., ktoré však neboli schopné dať jej právne relevantnú odpoveď a ustáliť, aké rozhodnutie a kedy má sťažovateľka predložiť. Nikto nespochybnil, že sťažovateľka skutočnosti oznámila 4. septembra 2006. Sporné ostalo, či to bolo včas alebo nie. Podľa názoru sťažovateľky sa tak stalo včas, keďže podľa ústneho oznámenia pracovníčky úradu prvostupňové rozhodnutie S. p. o priznaní invalidného dôchodku hneď po jeho vydaní nie je ešte právoplatné, a je preto irelevantné. Sťažovateľka postupovala v súlade so zákonom, keď skutočnosť oznámila až potom, ako rozhodnutie S. p. nadobudlo právoplatnosť.

Sťažovateľka napokon navrhuje, aby jej ústavný súd ustanovil advokáta ako právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podaná sťažnosť smeruje proti konaniu vedenému ústredím a jeho rozhodnutiu sp. zn. 2007/10799-OPHN zo 4. júla 2007.

Hoci ústavnému súdu nie je známe, kedy presne bolo rozhodnutie ústredia sťažovateľke doručené, z rozsudku najvyššieho súdu možno zistiť, že žaloba sťažovateľky o preskúmanie rozhodnutia ústredia bola krajským súdom zamietnutá rozsudkom č. k. 1 S 204/2007-58 ešte z 20. novembra 2008. To znamená, že sťažovateľke muselo byť rozhodnutie ústredia doručené skôr ako 20. novembra 2008. Sťažnosť ústavnému súdu bola odovzdaná na poštovú prepravu až 3. mája 2010, teda dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť by bola podaná v zákonnej lehote, keby smerovala proti konaniu vedenému najvyšším súdom pod sp. zn. 4 Sžso 12/2009, čo však nie je dané, lebo sťažovateľka napáda sťažnosťou konanie a rozhodnutie ústredia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2010